Gnistornas värld

Den oskapade urgrunden, skaparförmågan och livets eviga möjligheter

Denna artikel handlar om begreppet ”gnistornas värld”, som den danska mystikern Martinus (1890–1981) använder i sin symbol nr 100 (se nedan). Det är en filosofisk analys där jag utgår från Martinus kosmologi och jämför med texter av de tidigare mystikerna Plotinos, Mäster Eckhart och Gregorios Palamas. Min analys och tolkning bygger på min egen läsning av primärlitteratur av de ovannämnda mystikerna samt av ett urval av sekundärlitteratur (se litteraturlistan).

1. Vad är egentligen gnistornas värld?

Uttrycket gnistornas värld öppnar för en grundläggande fråga: Vad är det som gör att ett levande väsen kan fortsätta att skapa, utvecklas och uppleva livet, även när dess kropp och medvetna personlighet förändras?

Om vi utgår från Martinus kosmologi måste svaret sökas bortom den fysiska organismen. Människan är enligt Martinus inte enbart en biologisk kropp som under en begränsad tid producerar medvetande. Hon är ett evigt levande väsen, vars existens innefattar ett jag, en skaparförmåga och en ständigt föränderlig manifestation.

Martinus symbol 100

Martinus symbol 100 utgör den första symbolen i en skissbok som han arbetade med under åren 1924–1929[1]. Den utgör också den sista symbolen i *Den eviga världsbilden* del 6, symbol 100. (Symbolen kan ses på Martinus Instituts hemsida, martinus.dk).

Symbolen består av en liksidig triangel. Martinus har skrivit följande förklaring till symbolen.

100.1 ”Den orsakslösa orsaken” eller ”den första orsaken”.
Det bakom alla ting existerande ”något” som utgör en treenig princip:

- X1, som Fadern, Försynen eller Alltet.
- X2, som den i alltet existerande ”skapande förmågan” eller ”gnistornas värld”.
- X3, som ”formernas värld” eller ”det skapade”.

Det är framför allt i detta sammanhang, genom Martinus benämning av den andra delen i den treeniga principen som X2, skaparförmågan eller gnistornas värld, som uttrycket gnistornas värld blir filosofiskt intressant. Det kan användas för att beteckna den dimension där det levande väsendets skapande möjligheter och bestående talangstrukturer har sin grund.

X2 används i Martinus analyser överlag synonymt med begreppet ”skaparprincipen” eller ”den gudomliga skaparprincipen”. X2 benämns även ”skapar- och upplevelseförmågan”.

---

[1] Symbol nr 100 i *Den eviga världsbilden* del 6, är samma symbol som symbol nr 1 i Martinus lilla skissbok från 1924–1929, vilken innehåller tio symboler. Skissbokens framsida bär titeln: *Förstudie till framställning av ”Livets Bog” i bilder*. På insidan av omslaget har Martinus skrivit: ”Teckningarna i denna bok är totalt ogiltiga och får inte användas i tolkningen av livets analyser. Härifrån undantas dock symbol nr 1.”
Martinus första symbol blir således den sista symbolen i symbolverket *Den eviga världsbilden*, del 1–6.

Martinus betecknar X2 som människans ”övermedvetande”, medan X3 utgör väsendets undermedvetande med våra manifestationskroppar och den skapade världen som vi upplever som vår omgivning. Ibland betecknar Martinus också både X1 och X2 som övermedvetandet. I X2 återfinns det Martinus kallar *ödeselementet* som ett förråd för alla individens talanger och egenskaper (se nedan).

Men för att förstå begreppet ”gnistornas värld” måste vi skilja mellan tre frågor:

- Urgrunden: Vad är den yttersta förutsättningen för existensen?
- Skaparförmågan: Hur blir skapande, organisation och manifestation möjliga?
- Gnistornas värld: Hur kan vi förstå den mångfald av skapande möjligheter som ligger till grund för det levande väsendets fortsatta utveckling?

Dessa frågor hänger samman, men de är inte identiska. Om vi sammanblandar dem riskerar vi att göra den oskapade urgrunden till en slags kosmisk energikälla eller att reducera skaparförmågan till en samling färdiga möjligheter.

Min analys börjar med att jag vill lyfta fram begreppet 0X i relation till den treeniga principen. Här utgår jag från min tolkning att 0X är identiskt med det jag benämner den oskapade urgrunden – *den existentiella, icke definierbara, tillika orsakslösa* förutsättningen för all manifestation, skapelse och livsupplevelse. Denna tolkning av 0X behöver vi hålla isär från Martinus etablerade treeniga princip som i hans övriga texter utgår från X1, jaget, X2, skapar- och upplevelseförmågan och X3, det skapade.[2]

2. 0X och X2 – urgrund respektive skaparförmåga och skapande möjligheter

För att fördjupa begreppet behöver vi göra en distinktion som är avgörande för hela analysen.

0X – den oskapade urgrunden

Med 0X avses här den oskapade urgrunden: den absoluta förutsättning som inte själv är en skapad eller manifesterad företeelse.

Urgrunden är inte en energiform bland andra, inte en dold värld bakom den synliga världen och inte heller ett ursprungligt föremål som existerade före universum i tiden. Alla sådana beskrivningar skulle göra den till något bestämt och därmed begränsat.

0X betecknar i stället den gräns där vårt vanliga sätt att tänka i termer av föremål, egenskaper och orsakssamband inte längre räcker till.

Det innebär en viktig filosofisk skillnad: att säga att allt har sin grund i 0X är inte detsamma som att säga att 0X är den kraft som utför skapandet. Det senare påståendet tillskriver urgrunden en bestämd funktion som snarare hör till frågan om skaparförmågan.

[2] Begreppet 0X förekommer i efterlämnade skrifter av Martinus *Den intellektualiserade kristendomen,* stycke 134 och 135. Boken utgavs postumt av Martinus Institut år 2004.

X2 – den eviga skaparförmågan

X2 har en annan funktion i Martinus kosmologi. Det betecknar skaparförmågan och övermedvetandet, det vill säga den princip genom vilken det levande väsendets skapande och organiserande möjligheter kommer till uttryck.

Hit hör bland annat talangkärnorna, som enligt Martinus analyser bevarar förutsättningar för framtida manifestationer. De gör det möjligt att förstå hur tidigare utvecklade förmågor kan få betydelse för det levande väsendets fortsatta existens.[3]

X2 är därför inte en formlös urgrund i samma mening som 0X används här. Det betecknar en funktionell och strukturell dimension av det levande väsendets eviga natur.

Skillnaden kan sammanfattas så här:

Fråga	*Begrepp*	*Filosofisk innebörd*
Vad är den yttersta grunden?	0X	Den oskapade urgrunden
Vem upplever?	X1	Det eviga jaget
Hur sker skapandet?	X2	Skaparförmågan och övermedvetandet
Vad manifesteras?	X3	Den skapade och upplevda verkligheten

Tabellen är en analytisk modell. Den ska inte tolkas som att 0X utan vidare är en fjärde princip i Martinus treeniga analys eller att X1, X2 och X3 uppkommer genom en förgrening från 0X.

Det centrala är i stället att skilja mellan den absoluta grundens fråga och det levande väsendets skapande struktur.

3. Varför talar vi om gnistor?

Bilden av en gnista är särskilt intressant eftersom den förenar två till synes motsatta egenskaper. En gnista är liten och begränsad till sitt synliga uttryck, men den antyder samtidigt något som går utöver den form vi ser. Den kan uppfattas som ett uttryck för en större kraft utan att själv vara identisk med hela denna kraft.

---

[3] ”[…] ’ödeselementet’ är ett organ som utgör sätet för magasineringen av väsendets förmågor, anlag eller talanger. Varje böjelse, varje karaktärsegenskap, varje dygd eller last, har sitt rotfäste här i detta organ. Dessa medvetandenyanser, dygder eller laster utvecklas ju genom att individen upprepar vissa bestämda manifestationsarter, som var för sig genom denna upprepning blir till vanemedvetande, vilket i sin tur är detsamma som självfunktion. Detta betyder i själva verket att det genom de många upprepningarna har utvecklats ett litet organ, som har förmågan att dra till sig och stöta ifrån sig de ämnen eller materier som är nödvändiga för manifestationsarten i fråga. Denna funktion befordras annars av hjärnan, vilket kräver att individen dagsmedvetet är med i detaljeringen av dessa materiers konstellation eller sammansättning. Men efter hand som upprepningarna fortsätter och det lilla organet alltmer utvecklas, blir det i stånd att självt ombesörja konstellationerna av materierna eller ämnena för manifestationen i fråga, så att hjärnan avlastas denna funktion, vilken då träder ut ur individens dagsmedvetande och till slut blir så självständig att den utövar sin tjänst antingen individen vill det eller ej. En sådan funktion kallar vi en ’undermedvetandefunktion’.” (*Livets Bog* del 2, st. 326)

Överförd till den filosofiska analysen kan bilden få tre betydelser.

För det första kan gnistan beteckna det levande väsendets individualitet. Varje väsen är ett självständigt centrum för upplevelse, inte bara en obetydlig del av en opersonlig helhet.

För det andra kan gnistan beteckna den skapande potential som inte är fullt synlig i den aktuella organismen eller personligheten. En människa är mer än summan av sina nuvarande egenskaper. Hon bär på utvecklade förmågor och ännu inte fullt manifesterade möjligheter.

För det tredje kan gnistan uttrycka förhållandet mellan det individuella och det universella. Det levande väsendet har sin egen identitet, men dess existens är samtidigt beroende av en verklighet som överskrider dess tillfälliga manifestation.

Här måste vi emellertid vara noggranna. Gnistornas värld bör inte automatiskt förstås som en separat kosmisk plats där små andliga partiklar förvaras. Det är mer fruktbart att betrakta uttrycket som en bild för en dimension av det levande väsendets skapande och bestående möjligheter.

Det leder till en viktig slutsats: gnistan är inte nödvändigtvis en beståndsdel av urgrunden, utan en bild för det individuella livets förbindelse med dess djupare förutsättningar.

4. Gnistornas värld och Plotinos ”Nous”

Hos nyplatonikern Plotinos (204–270 e.Kr.) möter vi en filosofisk struktur som på flera sätt kan belysa denna fråga. Plotinos beskriver verkligheten genom *Det Ena*, *Nous* och *Världssjälen*. Det Ena är den absoluta principen, medan Nous är den intelligibla verklighet där tänkandet och de platonska idéerna hör samman.

Det finns en strukturell likhet mellan Nous och X2. Båda kan sättas i samband med den ordning som gör en mångfald av former och möjligheter begriplig. Men deras funktioner är inte desamma. Nous är hos Plotinos en egen hypostas, inte enbart en förmåga som tillhör ett individuellt jag. Det är den gudomliga intellektuella verkligheten där idéerna föreligger i en enhetlig helhet. X2 hör däremot till Martinus analys av det levande väsendets skaparförmåga och övermedvetande. Skillnaden blir tydlig om vi frågar vad de två begreppen förklarar. Plotinos Nous förklarar hur den intelligibla mångfalden kan finnas i en högre enhet. X2 förklarar hur det levande väsendets skapande och organiserande förmågor kan fungera genom olika manifestationer. Det finns således en parallell, men ingen fullständig motsvarighet.

Emanation och skapande

Hos Plotinos är mångfalden beroende av Det Ena genom emanation. Det Ena producerar inte världen genom ett medvetet beslut på mänskligt sätt. Verklighetens olika nivåer är i stället förbundna genom ett evigt beroendeförhållande.

Hos Martinus kan frågan formuleras annorlunda: Hur kan ett evigt jag manifestera sig genom olika former utan att dess eviga identitet går förlorad? Här får X2 en central betydelse. Skaparförmågan möjliggör manifestation, medan jaget förblir det upplevande centrumet.

Om gnistornas värld betecknar denna dimension av skapande möjligheter, handlar den alltså inte främst om emanationens rörelse från Det Ena till Nous. Den handlar om förutsättningarna för det individuella levande väsendets fortgående skapande. Detta är en avgörande skillnad

mellan en metafysik som betonar verklighetens hierarkiska utströmning och en kosmologi som betonar det levande väsendets eviga struktur.

5. Mäster Eckhart – gnistan i själens botten

Hos mystikern, teologen och dominikanmunken Mäster Eckhart (1260–1327) får gnistmotivet en annan innebörd. I hans predikningar förekommer bilder av själens innersta grund och den gudomliga gnistan. Dessa uttryck pekar mot en dimension där människans vanliga föreställningar om sig själv och Gud måste överskridas.

Eckharts *Seelengrund*, själens grund**,** kan jämföras med gnistornas värld därför att båda öppnar för frågan om en verklighet som inte kan reduceras till den yttre personligheten. Men jämförelsen kräver en reservation. Eckhart beskriver inte själens grund som en samling talangkärnor eller som ett kosmiskt förråd av individuella skaparförmågor. Hans huvudintresse är den mystika enheten mellan själen och det gudomliga, särskilt genom avskildhet från det egna jagets anspråk.

I *Gelassenheit* släpper människan sitt behov av att äga, kontrollera och definiera Gud. Hon blir mottaglig för det gudomliga utan att försöka göra det till ett objekt för sin egen vilja.

Detta skiljer sig från Martinus betoning av det levande väsendets skaparförmåga. Hos Eckhart ligger tyngdpunkten på att människan ska frigöra sig från det som hindrar den gudomliga verkligheten från att framträda i själen. Hos Martinus ligger tyngdpunkten här på hur det eviga jaget genom sin skaparförmåga manifesterar och upplever livet. Likheten ligger alltså inte i att deras begrepp betyder samma sak. Den ligger i att båda försöker förstå hur människans innersta verklighet går utöver hennes tillfälliga självbild.

6. Gregorios Palamas – kan gnistan vara en gudomlig närvaro?

Gregorios Palamas (1296–1359), mystiker, kyrkofader och ärkebiskop av Thessaloniki, tillför en tredje dimension till jämförelsen. Hans distinktion mellan Guds väsen och Guds energier handlar om hur en transcendent Gud kan vara verkligt närvarande i människans liv. *Guds väsen förblir oåtkomligt, men människan kan genom Guds oskapade energier få del av det gudomliga livet. Det* gudomliga ljuset är därför inte enbart en symbol för en subjektiv känsla. Inom Palamas teologi uttrycker det en verklig gudomlig närvaro.

Här finns en beröringspunkt med talet om gnistor: det gudomliga är inte enbart något avlägset och transcendent, utan kan på ett verkligt sätt vara närvarande i människans liv. Men det finns också en avgörande skillnad. Palamas skiljer mellan Gud och den skapade människan, samtidigt som han hävdar att människan kan förenas med Gud genom nåden. Martinus utgår från en kosmologi där det levande väsendet har en evig natur och ingår i en övergripande treenig princip. Vi bör därför inte identifiera X2 med Guds energier eller själens gnista med en del av Guds väsen. Det skulle sudda ut skillnaden mellan den kristna teologins lära om gudsgemenskap och Martinus kosmologiska analyser.

Palamas hjälper oss däremot att precisera en viktig fråga: När vi talar om en gudomlig gnista, menar vi då en symbol för människans andliga potential, en ontologisk grund för hennes

existens eller en verklig delaktighet i Gud? De tre påståendena är inte likvärdiga. Varje tradition måste förstås utifrån sitt eget svar eller ontologiska grundsatser.

7. Talangkärnorna – hur det förflutna förblir verksamt

En särskilt intressant dimension av Martinus X2 är *talangkärnorna*. Om vi utgår från Martinus lära om reinkarnation och det levande väsendets eviga natur, uppstår frågan hur förvärvade förmågor och vanor kan bevaras och få betydelse även när den fysiska organismen upphör.

Talangkärnorna utgör i hans kosmologi en del av förklaringen. I Martinus verk betecknar talangkärnor andliga organ vars funktioner är att upprätthålla en talang, egenskap eller förmåga in en individs övermedvetande eller X2 (se ovan).

Den kan då beteckna den dimension där det levande väsendets utvecklade möjligheter, förvärvade fysiska och mentala egenskaper, finns bevarade som förutsättningar för fortsatt liv.

Filosofiskt kan denna tanke hjälpa oss att formulera ett intressant problem: Hur kan ett väsen förbli identiskt med sig självt samtidigt som dess erfarenheter, förmågor och sätt att uppleva världen förändras?

Martinus svarar genom att skilja mellan det eviga jaget och de föränderliga manifestationerna. Jaget förblir, medan dess uttryck utvecklas. Gnistornas värld blir i denna tolkning inte en statisk samling av färdiga egenskaper. Den betecknar snarare en struktur av möjligheter genom vilken livet kan fortsätta att utvecklas.

8. Är gnistornas värld en egen värld eller en dimension av livet?

Här når vi en central fråga. Uttrycket värld kan ge intrycket av en separat verklighet, ungefär som den fysiska världen eller en andlig värld med egna rumsliga egenskaper. Men en sådan tolkning är inte nödvändig. Om gnistornas värld avser X2:s dimension av skaparförmåga och talangkärnor, är det mer precist att tala om en principiell dimension av det levande väsendets existens än om en plats.

Detta förändrar också hur vi bör förstå förhållandet mellan 0X och X2. 0X, i vår analytiska användning, betecknar den oskapade urgrunden. X2 betecknar en princip som hör till det levande väsendets skapande struktur. De ska inte beskrivas som två geografiskt åtskilda världar eller som två energier på olika nivåer.

Skillnaden är principiell:

- 0X riktar uppmärksamheten mot frågan om den yttersta grunden för existensen.
- X2 riktar uppmärksamheten mot frågan om hur det levande väsendet skapar och manifesterar sig.
- Gnistornas värld är en möjlig tolkningsbild för den skapande dimension där talangkärnor och andra förutsättningar för manifestation hör hemma.

Denna distinktion hindrar oss från att göra X2 till en ersättning för den oskapade urgrunden. Den hindrar oss också från att förvandla 0X till en kosmisk mekanism som utför skapandet.

9. Den djupaste frågan: Hur förhåller sig individualiteten till urgrunden?

Jämförelsen mellan Martinus, Plotinos, Eckhart och Palamas leder till en fråga som går djupare än själva terminologin. Om allt har sin grund i en absolut verklighet, vad innebär det då att varje levande väsen är individuellt?

Hos Plotinos kan den individuella själen vända sig mot sin källa och nå en förening med Det Ena. Men Det Ena får inte reduceras till en samling individuella själar.

Hos Eckhart kan själen nå en djup enhet med Gudomen, men hans språk om denna enhet är teologiskt och mystiskt och bör inte förenklas till att människans personlighet är identisk med Gud.

Hos Palamas blir människan delaktig av Guds liv genom nåden, utan att Guds väsen blir hennes eller upphör att vara transcendent.

Hos Martinus bevarar det levande väsendet sin eviga identitet genom det kosmiska kretsloppet. Det individuella jaget upphör inte när dess manifestationer förändras.

Detta är kanske den viktigaste frågan för förståelsen av gnistornas värld: Är gnistan en del av en större helhet, ett uttryck för en större verklighet eller ett självständigt centrum för upplevelse som står i ett evigt förhållande till sin grund? Dessa möjligheter måste hållas isär. En gnista kan vara en bild för förbindelsen med helheten utan att det därmed är avgjort hur förhållandet mellan det individuella och det absoluta ska förstås.

I Martinus kosmologi är det särskilt viktigt att inte låta bilden av gnistan ersätta analysen av det eviga jaget. Det är jaget som är det upplevande centrumet. Skaparförmågan och manifestationen beskriver andra aspekter av det levande väsendets natur.

Avslutande syntes: Gnistornas värld som skapande kontinuitet

Gnistornas värld blir mest fruktbar som filosofiskt begrepp när den inte används som ett namn på en oklar, dold plats, utan som en bild för det levande väsendets bestående skapande möjligheter. Den oskapade urgrunden och skaparförmågan svarar på olika frågor. Den första riktar sig mot existensens yttersta förutsättning, den andra mot de principer genom vilka livet manifesteras och upplevs.

Plotinos visar hur mångfalden kan förstås i relation till Det Ena. Eckhart riktar uppmärksamheten mot den gudomliga verkligheten i själens innersta grund. Palamas visar hur det transcendent gudomliga kan vara verkligt närvarande genom sina oskapade energier. Martinus utvecklar en kosmologi där jaget, skaparförmågan och manifestationen bildar en evig och oskiljaktig struktur.

Dessa perspektiv sammanfaller inte, men de hjälper oss att närma oss samma grundläggande problem: hur det eviga kan vara förbundet med det föränderliga utan att det ena reduceras till det andra. Gnistornas värld kan därmed förstås som en bild för den skapande kontinuitet

genom vilken det levande väsendet bevarar sin identitet och samtidigt förändrar sitt sätt att uppleva livet.

Den oskapade urgrunden är då inte skaparförmågan, och skaparförmågan är inte den manifesterade världen. Men genom att skilja mellan dessa frågor kan vi bättre förstå hur Martinus kosmologi försöker förena det eviga jaget med dess oändliga möjligheter till skapande och upplevelse. Det är i detta förhållande mellan den oskapade urgrunden, det eviga jaget, skaparförmågan och manifestationens mångfald som gnistornas värld får sin djupaste filosofiska betydelse.

Lars Palerius, november 2026

Litteratur

Böcker och artiklar av Martinus

Martinus (1985–2015): *Den eviga världsbilden* (Del 1–6). Världsbild förlag.
Martinus (2013): Den kosmiska läroanstalten. *Kosmos*, (2)
Martinus (2016): *Den intellektualiserade kristendomen*. Världsbild förlag.
Martinus (2018): Himmelriket eller det kosmiska livstemplet. *Kosmos*, (7).
Martinus (1979–2018): *Livets Bog* (Del 1–7). Världsbild förlag.
Martinus (2014): *Mänskligheten och världsbilden*. Världsbild förlag. *(Även utgiven 1977)*.
Martinus (2004): *Mänskligheten öde*. Världsbild förlag. *(Även utgiven 1979)*.
Martinus (2001): Partiklar, tomrum och tankekraft. *Kosmos*, (1).
Martinus (2005): *Reinkarnationsprincipen*. Världsbild förlag. *(Även utgiven 1986)*.
Martinus (2018): *Storkursen: Den eviga världsbilden*. Världsbild förlag.
Martinus: Symbol nr 100. Kan ses digitalt på martinus.dk.

Böcker om Martinus världsbild

Bruus-Jensen, Per (2007): *Det Kosmiske Gudsbegreb.* Nordisk Impuls
Bruus-Jensen, Per (1998): *I begyndelsen var tomheden*. Nordisk Impuls
Bruus- Jensen, Per (2008): *Sol & Måne.* Nordisk Impuls
Bruus-Jensen, Per (1997): *"X": en komplet indføring i Martinus Kosmologi,* del 1. Nordisk Impuls
Bruus-Jensen, Per (1982): *Eksistens og udødelighed : om erkendelseslæren i Martinus Kosmologi.* Borgen
Bruus-Jensen, Per (2010): *En rejse gennem Mayas slør*. Nordisk Impuls
Bruus-Jensen, Per (2002): *Mennesket og den skjulte GUD.* Nordisk Impuls
Bruus-Jensen, Per (2014): "Hvorfor tale om en X0-faktor?", artikel i *Den ny verdensimpuls* 2/2014.
Rossen, Sv. Å (2008): *Martinus' Verdensbillede – Et idéhistorisk studie.* Kosmologisk information

Therkelsen, Ole (2013): *Martinus och den nya världsmoralen.* Världsbild Förlag

Böcker av och om Mäster Eckhart

Mäster Eckhart (2007): *Predikningar I.* Artos bokförlag
Mäster Eckhart (2018): *Medeltida mystik, Predikningar II*. Artos
Bischofberger, Erwin (1994): *Mäster Eckharts andliga undervisning.* Katolskt Bokförlag
Hof, Hans & Stinissen, Wilfrid (red.) (1972): *Meditation och mystik*. AB Verbum
Franck, O., Herrmann, E., Holmberg, M., Sahlin, B., & Thalén, P. (Red.). (1987). *Mystik och verklighet: En festskrift till Hans Hof.* Bokförlaget Åsak.

Böcker om Gregorius Palamas

Lossky, Vladimir (2011): *Östkyrkans mystiska teologi* Artos & Norma Bokförlag
Meyendorff, John (2021): *Gregorios Palamas och ortodox andlighet* Artos & Norma Bokförlag

Böcker av och om Plotinos

Plotinos (1991): *The Enneads.* Penguin Books
Deirdre Carabine, Deirdre (2015): *The unknown God – Negative Theology in the Platonic Tradition, Plato to Eriugena* Wipf and Stock Publishers Eugene, Oregon

Övrig litteratur

Platon (2006): *Parmenides.* Bok IV. Bokförlaget Atlantis AB
Geels, Antoon (2002): *Att betrakta tillvarons grund – Mystik i världens religioner.* Teologiska Institutionen i Lund

Artiklar om Martinus, Plotinos och Mäster Eckhart

Palerius, Lars (2024): ”Det Ena, Gud bortom Gud, X – det gudomliga något som är. Plotinos, Mäster Eckharts och Martinus beskrivning av den gudomliga urgrunden”. Kan läsas digitalt på kosmologipodden.se

Palerius, Lars (2025): ”Tomhetens fullhet. Gudomen och den treeniga principen, del 1–3”. Kan läsas digitalt på kosmologipodden.se.

Artiklar om Gregorius Palamas

Lars Palerius (2024): ”De gudomliga energierna – Martinus, Gregorios Palamas och Gudomens oskapade energier, del 1–2”. Kan läsas digitalt på kosmologipodden.se.